

РЕШЕНИЕ

№ 476

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-3, в публично заседание на
тринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Венета Цветкова

при участието на секретаря Румяна Люб. Аврамова
като разгледа докладваното от Венета Цветкова Търговско дело №
20221100901846 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 625 и сл. ТЗ.

Производството е образувано по молба по чл. 625 ТЗ от кредитора К. ООД, ЕИК: **** срещу МА С. ООД, ЕИК: **** за откриване на производство по несъстоятелност на основание неплатежоспособност, а при условията на евентуалност като основание е посочено и наличието на свръхзадълженост.

Молителят твърди да има от ответника изискуеми и непогасени парични вземания. Счита, че ответникът е изпаднал в състояние на неплатежоспособност, а при условията на евентуалност – твърди и да е свръхзадължен. В производството молителят носи тежест да докаже следните факти и обстоятелства: съществуването на вземанията си към ответника по основание и размер, така както са посочени в молбата по чл. 625 от ТЗ, вкл., че те са парични, изискуеми и произтичат от търговска сделка по см. на чл. 286 от ТЗ, при осъществяване на търговската му дейност; че е налице състояние на неплатежоспособност на ответника, изразяващо се в невъзможност на последния да изпълни очертаните в чл. 608 ал. 1 от ТЗ вземания, начална дата на неплатежоспособността на дружеството; че ответникът има достатъчно имущество, с което да могат да се покрият началните разноси по см. на чл. 629б ал. 2 от ТЗ в производството по несъстоятелност, с оглед избягването на хипотезата на чл. 632 ал. 1 от ТЗ, съответно - състояние на свръхзадълженост по смисъла на чл. 742, ал. 1 ТЗ. Ответникът, от своя страна, носи тежест да докаже следните факти и обстоятелства: 1/ че затрудненията му са временни или 2/ че има имущество, достатъчно за покриване на задълженията му, без опасност за интересите на кредиторите, тоест, че е в състояние да изпълнява задълженията си, възникнали от търговската му дейност. Изясняването на обстоятелства във връзка с неплатежоспособността и началната ѝ дата предполага необходимост от изслушване на поисканата от молителя експертиза за изследване на

финансово-икономическото състояние на ответното дружество в периода преди подаване на молбата на база на структурата на активите и пасивите му и показателите за ликвидност и задлъжнялост.

На първо място, следва да се посочи, че ответникът като търговец по смисъла на чл. 1, ал. 2 ТЗ е сред лицата, спрямо които може да се открие производство по несъстоятелност.

На второ място, съдът намира за доказано и обстоятелството, че ищецът е кредитор, притежаващ изискуемо парично вземане по см. на чл. 608, ал. 1, т. 1 ТЗ - породено от или отнасящо се до търговска сделка, включително нейната действителност, изпълнение, неизпълнение, прекратяване, унищожаване и разваляне, или последиците от прекратяването ѝ по следните съображения. Този факт се установява от представените по делото доказателства и по специално – влязлото в сила решение по т.д. № 106/2021 година на Софийски апелативен съд, 15 състав, с което „МА С.“ ООД е осъдено да заплати на основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД на „К.“ ООД сумата от 284 648,88 лева, ведно със законната лихва от предявяване на иска - 24.06.2019 г. и до окончателното изплащане на сумата, както и на основание чл. 78, ал. 1 от гпк на „К.“ ООД сумата от 12 915,96 лева, представляваща сторени разноси. Видно от съдебният акт, чиято сила на пресъдено нещо между страните следва да бъде зачетена, задължението на ответника е възникнало по силата на упражнено право по чл. 87 ЗЗД, с което молителят К. ООД е развалил, поради виновно неизпълнение на задължение по договора от изпълнителя, сключения между страните договор за изработка – договор за проектиране и строително-монтажни работи от 30.01.2018 година, в резултат на което за МА С. ООД е възникнало задължението за връщане на авансово получено възнаграждение по договора от 284 648,88 лева.

Следователно, доказва се в процеса, че задължението на ответника произтича от търговска сделка по смисъла на чл. 286, ал. 1 ТЗ, тъй като договорът за изработка е сключен между търговци, при упражняване на търговската им дейност и съответно - задължението на ответника да заплати на молителя сума в общ размер от 284 648,88 лева – главница и законна лихва, което е възникнало във връзка с неизпълнението по този договор, е от вида на тези, предвидени в чл. 608, ал. 1, т. 1 ТЗ, които могат да легитимират кредитора по него да иска откриване на производство по несъстоятелност по отношение на длъжника.

От силата на пресъдено нещо е обхванат и фактът, че към дата на постановяване на съдебното решение, вземането на молителя е било изискуемо, а със съдебното решение са присъдени и законните последици от осъждането – законна лихва от подаване на исковата молба и разноси в производството.

По делото от ответника не се твърди, а и не се представят доказателства да е изпълнил възникналите в негова тежест задължения, поради което е установено, че молителят притежава срещу ответника изискуеми парични вземания, породени от търговска сделка по смисъла на чл. 608, ал. 1, т. 1 ТЗ и съответно - притежава активна материалноправна легитимация на кредитор да иска откриване на производство по несъстоятелност спрямо ответника.

Съгласно чл. 607а ТЗ материалноправни основания за откриване на производство по несъстоятелност са следните имуществени състояния на длъжника: неплатежоспособност - общо основание, приложимо спрямо всички видове длъжници и свръхзадълженост - специално основание, приложимо спрямо капиталовите търговски дружества по смисъла на чл. 64, ал. 3 ТЗ. В конкретния случай молителят са е позовал на наличието и на двете, предвидени в закона основания за откриване на производство по несъстоятелност – неплатежоспособност и свръхзадълженост, като неплатежоспособността е посочено като предпочитано основание. На първо място, следователно, следва да се изследва въпроса дали ответникът е изпаднал в състояние на неплатежоспособност по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ.

Според чл. 608, ал. 1 ТЗ неплатежоспособен е търговец, който не е в състояние да изпълни изискуемо парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска сделка, публичноправно задължение на държавата или общините, свързано с търговската му дейност или задължение по частно държавно вземане. Едновременно с това, за наличието на неплатежоспособност, предвид нормата на чл. 631 ТЗ, следва да се установи и че затрудненията на длъжника не са временни или че той не разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията, без опасност за интересите на кредиторите и именно това са причините за неизпълнението. След измененията с ДВ, бр. 105/2016 година, законът установява три презумпции за неплатежоспособност – по чл. 608, ал. 2, ал. 3 и ал. 4 ТЗ. В конкретния случай не е приложима тази по ал. 2 от ТЗ, но се установява втората презумпция – предполага се, че е неплатежоспособен онзи търговец, който е спрял плащанията, без значение дали по всички или само на част от изискуемите си задължения стига те да са от вида по изчерпателно изброените в чл. 608, ал. 1 ТЗ. Длъжникът е спрял плащанията, както на изискуми парични задължения по търговски сделки /вкл. към молителя/, така и на публични задължения, което е видно от заключението по съдебно-счетоводната експертиза, която съдът кредитира като мотивирана, обективна и изготвена в обхвата на специални знания на вещото лице. Презумпцията не е оборена в процеса.

Неплатежоспособността е обективно съществуващо имуществено състояние на длъжника, характеризиращо се с трайна невъзможност на същия да изпълни посочено в чл. 608, ал. 1 ТЗ изискуемо парично задължение чрез наличните си парични и други реално ликвидни активи, то е и извън волята на задълженото лице. Тоест, длъжникът следва да установи, че разполага с налични парични средства или непарични активи, които могат в кратък срок да се преобразуват в парични средства /при това на цена, близка до пазарната/, посредством които да покрие своите задължения и което да не доведе до преустановяване на търговската му дейност и засягане интересите на кредитори с още неизискуеми вземания. Изследване на цялостното икономическо състояние на предприятието – длъжник, посредством коефициентите на ликвидност, събираемост и финансова автономност се налага за отговор на въпроса дали същото е неплатежоспособно.

Най-голяма тежест в преценката за платежоспособността на длъжника са краткотрайните /текущи/ активи, които се категоризират на материални запаси /суровини и материали, незавършено производство, стоки и готова продукция, предоставени аванси/, краткосрочни вземания /с падеж до 1 година/, краткосрочни инвестиции /акции, облигации, дялове и др. подобни, закупени със спекулативна цел - т.е., за препродажба/ и парични средства /в брой или по банкови сметки/. Краткотрайните активи на предприятието, за разлика от дълготрайните активи, които се използват за повече от един отчетен период /1 година/, участват еднократно в производствения процес и в резултат на това могат за кратък период от време да се преобразуват в парични средства, при което за длъжника да са налице текущи постъпления, които именно са източник на средствата за погасяване на краткосрочните, съответно текущите, задължения при едно действащо предприятие. Същевременно, формалното счетоводно класифициране на даден актив като краткотраен не е достатъчно за годността му да служи за обосноваване на платежоспособността на длъжника /самото осчетоводяване не всякога отразява реалността и счетоводните регистри са частни документи на самия длъжник, който има интерес да включва в тях само изгодни за себе си обстоятелства/. Ето защо, независимо от счетоводното класифициране на даден актив като краткотраен, същият е от значение за платежоспособността на длъжника единствено ако реално съществува и ако е реално ликвиден /събираем/ в кратък срок. Съответно - длъжникът е неплатежоспособен, ако не притежава подобни краткотрайни и реално ликвидни активи, достатъчни да покрият всичките му изискуеми парични задължения от вида на чл. 608, ал. 1 ТЗ. За да бъде открито производство по несъстоятелност е необходимо, също така, състоянието на неплатежоспособност /съответно – свръхзадълженост/ да е налице към момента на устните състезания по делото. Това означава

към този момент да се установи, че длъжникът не разполага с реално ликвидни активи, достатъчни да покрият всичките му установени изискуеми парични задължения и затрудненията му да не са временни по смисъла на чл. 631 ТЗ /влошеното финансово състояние на длъжника следва да има траен характер, който се извлича от цялостен финансово-икономически анализ на дейността и в период назад във времето/. Неизпълнението на изискуемите вземания трябва, също така, да е в пряка причинна връзка с влошеното икономическо състояние, както беше посочено.

С оглед на горното и за да установи релевантните факти, свързани с финансовото състояние на ответното дружество, съдът взима предвид заключението на вещото лице по приетата съдебно-счетоводна експертиза относно финансовите показатели на дружеството, изготвено при съобразяване на доказателствата по делото и счетоводните документи и данни, представени от страните и изискани от съда. Както беше посочено, основен показател при анализа са показателите за ликвидност и основно - този за обща ликвидност.

Видно от заключението на вещото лице, последното при изготвяне на експертизата е работило върху годишните финансови отчети на дружеството в периода към 31.12.2018 г. и до към 30.09.2022 година, като е извършило проверка в счетоводството на ответника и приетите по делото писмени доказателства. От изводите му, се установява, че балансовите стойности на притежаваните от ответника краткотрайни активи, които са посочени в съставените годишни финансови отчети за изследваните финансови години е както следва: в размер на 191 000 лева, 177 000 лева, 154 000 лева, 127 000 лева и 125 000 лева, като съответните осчетоводени краткосрочни задължения за съответните периода са с балансова стойност, както следва: в размер на 147 000 лв., 57 000 лева, 50 000 лв., 45 000 лв., 458 000 лв. По делото няма представени доказателства, нито пък вещото лице – счетоводител е констатирало за първите четири периода ответникът да е разполагал и с други краткотрайни активи, които не са осчетоводени, или пък част от активите, отразени като краткотрайни, да не са реално реализуеми. Не се установява отразените в отчетния период към 31.12.2020 година материални запаси да са непродаваеми или в счетоводството да не е отразена правилно тяхната стойност. Същото важи и относно липсата на доказателства и експертни констатации и за наличието на други, неосчетоводени краткосрочни задължения. Поради това и посочените стойности следва да се вземат предвид при определяне на показателя за обща ликвидност. Според изчисленията на вещото лице, към края на отчетните 2018 година – до 2021 година коефициентите на общата ликвидност са над общоприетите референтни стойности /над 1/, вкл. с оглед сектора в който развива стопанска дейност ответникът. Следователно търговецът е притежавал достатъчно активи, с които да може да заплати своите краткосрочни, текущи задължения и не е бил в състояние на неплатежоспособност.

По отношение на следващия отчетен период, който по заключение е към 30.09.2022 година, се установява, че по балансова стойност краткотрайните активи са в размер на 125 000 лева /тоест, състоящи се едновременно от материални запаси/, а съответно – текущите задължения – 458 000 лева. В допълнителното заключение на вещото лице, същото е определило, че посочените активи се състоят от материални запаси /суровини и материали/, които е определило по пазарна стойност да възлизат на 212 925,38 лева към *датата на изготвяне на допълнителното заключение*, която се различава от тази по балансова стойност. Съдът кредитира заключението на вещото лице, тъй като същото е установило лично и на място наличността, вида и състоянието на материалните запаси, както и е съобщило актуалните пазарни цени на материалите /към датата на изготвяне на заключението/, а за тези за които не е имало оферти и сделки на пазара – е съобщило цената по фактура за закупуване на стоката от ответника. От друга страна, при определяне цената на металната конструкция вещото лице е съобщило факта, че същата е сглобявана и разглобявана и оставена на съхранение на изложено на метеорологични влияния място, което с течение на времето компрометираща възможността ѝ за последваща употреба и съответно – реализация на пазара. Поради това, съдът приема, че именно справедливата

пазарна цена, определена от вещото лице, на която активите могат да бъдат реализирани на пазара, следва да се вземе предвид при определяне ликвидността на дружеството в последния отчетен период. При определяне на съотношението между краткосрочните активи и пасиви, при съобразяване допълнителното заключение на вещото лице, съдът приема, че коефициентът на обща ликвидност е 0.465 /която е стойност, обаче, отново е под референтната за отрасъла/. Следователно, дори за ответника да съществува възможност в кратък срок да реализира на пазара наличните активи и ги превърне в парична сума /обстоятелства от значение за определяне ликвидността на дружеството според установената в Решение № 164 от 30.11.2016 г., постановено по т. дело № 284/ 2016 г. по описа на ВКС, II т.о. и Решение № 32 от 17.06.2013 г., постановено по т. дело № 685/ 2012 г. по описа на ВКС, II т.о. практика/, същите няма да са достатъчни да покрият краткосрочните задължения, които ги надхвърлят като стойност повече от двукратно. С оглед на тези факти, съдът приема, че към датата, на която е даден ход на устните състезания ответното дружество вече не притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да може да заплати своите краткосрочни (текущи) задължения.

Горното води на извод за рязко влошаване на финансовото - икономическо състояние на търговеца през 2022 година спрямо предходните отчетни периоди. Видно е, че ответникът не притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да погаси всички възникнали в негова тежест краткосрочни задължения, поради което обективно, дори и да има воля да ги погаси, не притежава средства за това. Поради това състоянието на установената невъзможност на ответника да изпълнява своите изискуеми задължения съдът преценява като обективно. За наличието на това обективно състояние следва да се вземат предвид и следните установени в производството по делото факти, които освен това имат значение и за определяне състоянието на неплатежоспособност като необратимо и трайно.

Дружеството развива дейност по производство на метални конструкции и части от тях, като от данните по приетата по делото експертиза и писмени доказателства е видно, че през периода 2021 година - 2022 година и понастоящем същото **не** осъществява търговска дейност, съответно – не реализира приходи и разходи от такава и е отчело загуба в тези отчетни периоди. Установява се в тази връзка и че към 31.12.2019 година дружеството вече не разполага с дълготрайни материални активи – машини, производствено оборудване и апаратура, свързани с обективната възможност за осъществяване на предмета на дейност на стопанския субект. Към 20.06.2019 година, освен това, всички трудови договори с лица, които са били назначени на длъжност в ответното дружество, са прекратени. Същевременно, към 31.12.2021 година и към 30.09.2022 година /като няма доказателства, техните стойности да са значително променени към датата на даване ход на устните състезания/ помощните коефициенти на незабавна и абсолютна ликвидност са много под препоръчителните норми, което вещото лице е отдало на липсата на инвестиции и парични средства, необходими за осъществяване дейност в отрасъла. Според заключението по съдебно-икономическата експертиза, стойностите на показателите на автономност, които определят дали едно дружество е зависимо от своите кредитори, за периода 2018 – 2021 година сочат, че дружеството е било платежоспособно, което обаче се променя в отчетните периоди, поради липсата на търговска дейност и генериране на загуби и води до зависимост на дружеството от основните кредитори – молителя и НАП към 30.09.2022 година (липсват доказателства този факт да се е променил към 16.03.2023 година). На следващо място, по делото се установи, че единственото притежавано от ответника имущество са процесните материални запаси, които са в негова собственост към 31.12.2020 година, като невлагането им в производството или реализиране на пазара с цел обръщаемост в парични средства води до намаляване на стойността на тези от тях, които не са съхранявани правилно. Анализът на тези, установените посредством заключенията на вещото лице и представените по делото доказателства факти, налага заключението, че състоянието на неплатежоспособност на ответното дружество е трайно, без доказателства за това тенденцията на влошаване на

финансово-икономическото състояние да е обратима.

В обобщение, по делото се доказаха осъществяването на всички предпоставки, от които да се направи извод, че търговецът е неплатежоспособен по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ и чл. 631 ТЗ, поради което и по отношение на МА С. ООД следва да се открие производство по несъстоятелност на посоченото основание и не възниква процесуалното условие за разглеждане и на евентуално въведеното основание - свръхзадълженост.

На следващо място следва да се определи и началната дата на настъпилата неплатежоспособност. Според трайно установената практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК, е прието, че това е най-ранният момент на проявление на трайната обективна невъзможност на длъжника да погасява изискуемите си парични задължения към кредиторите по чл. 608, ал. 1 ТЗ с наличните си краткотрайни активи, която се определя с оглед на неговото цялостно икономическо състояние, като за определяне на началната дата на неплатежоспособността от значение е моментът, в който се установява, че длъжникът е преустановил изпълнението на свои изискуеми парични задължения не към един конкретен, а към всички кредитори (в този Решение № 220/ 07.02.2018 г., постановено по т. д. № 758/2017 г. по описа на ВКС, I т.о., Решение № 202/ 10.01.2014 г., постановено по т. д. № 1453/2013 г. по описа на ВКС, II т.о., Решение № 80/ 08.10.2015 г., постановено по т. д. № 1565/ 2014 г. по описа на ВКС, I т.о.).

В случая, първият момент, в който се констатира да са налице възникнали, значителни по размер и изискуеми задължения на МА С. ООД към неговите кредитори е в неопределена дата, към края на отчетния период - 2019 година, когато се установява изискуемостта, както на дължимите към ищеца вземания, така и наличието на непогасени, възникнали и изискуеми още през 2018 година и 2019 година публични вземания, както и задължения с настъпил през 2018 и 2019 година към други доставчици. Трайно влошеното икономическо състояние на ответника и обективната невъзможност на неговото предприятие да поеме краткосрочните задължения с наличните краткотрайни активи е настъпило в неустановен момент през 2022 година, когато вече влошаване на коефициентите за ликвидност е необратимо. Поради това и съдът намира, че обусловеността на тези две обстоятелства едно от друго /спиране на плащанията към всички кредитори е в резултат на обективната невъзможност на длъжника да стори това/ е настъпила на неустановена дата през 2022 година, поради което и 31.12.2022 г. следва да се приеме за най-ранния момент, към който по делото се установява със сигурност, че ответникът има, както изискуеми задължения към кредитори в значителен размер, така и не притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да погаси всички свои краткосрочни задължения, т.е., е трайно във влошено финансово състояние.

На следващо място, според чл. 629б, ал. 4 ТЗ на този етап от производството „налично имущество“ по смисъла на чл. 629б, ал. 1 ТЗ са само наличните парични средства, а не други активи, подлежащи на осребряване, доколкото възможността за предварително осребряване е ограничена с предварителното съгласие на събранието на кредиторите. Отделно, предвид нормите на чл. 193 ДОПК и чл. 43 ЗОЗ налично не може да е и това имущество, което е запорирано по реда на ДОПК или е заложено по реда на ЗОЗ /тъй като изпълнението срещу него не се спира с откриване на производството по несъстоятелност/. Следователно в случая е налице хипотезата на чл. 629б ТЗ, с оглед на което и с определение, съдът е определил сумата, която е необходима за покриване на началните разноси в производство по несъстоятелност и която в предоставения на кредиторите срок е внесена по сметка на съда.

Ето защо следва да се приеме, че в случая не са налице предпоставките на чл. 632, ал. 1 ТЗ и съдът следва да постанови решение със съдържанието, определено в чл. 630, ал. 1 ТЗ.

По разностките:

Молителят е направил искане за присъждане на направените разноски, поради което същите следва да му бъдат присъдени, съобразно представен списък и доказателства, че са сторени по отношение на сторените разноски за държавна такса и възнаграждение за вещо лице.

По отношение на размера на претендираното адвокатско възнаграждение, съдът следва да се произнесе по направеното възражение за прекомерност на неговия размер. Съдът намира възражението за основателно.

Съдът споделя трайно установената от ВКС съдебна практика, вкл. постановена по реда на чл. 290 ГПК (напр. в Решение № 70/25.08.2014 г. по т. д. № 3560/2013 г. и в Определение № 529/17.07.2014 г. по ч.т.д. № 1040/2014 г. на ВКС, I т.о., Определение № 757/14.11.2013 г. по ч.т.д. № 3874/2013 г. на ВКС, II т.о. и Определение № 202/25.03.2013 г. по ч.т.д. № 934/2012 г. на ВКС, II т.о.), съгласно която във фазата на разглеждане на молбата по чл. 625 ТЗ за откриване на производство по несъстоятелност, при определяне на минималното адвокатско възнаграждение приложение намира разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, относима за неоценяемите иски, тъй като на този етап от производството по несъстоятелност вземанията на кредитора не се установяват със сила на пресъдено нещо с решенията по чл. 630 ТЗ и по чл. 632, ал. 1 ТЗ. Поради това и не е приложима нормата на чл. 7, ал. 3, вр. ал. 2 от същата Наредба за определяне на минимума на адвокатското възнаграждение на база на стойността на предявените вземания, които норми са приложими в хипотеза на осъществена правна защита в етапа на предявяване и приемане на вземанията, но не и в предхождащата го фаза на разглеждане на молбата за откриване на производството по несъстоятелност.

Предвид горното, минималният размер на адвокатското възнаграждение, определен в приложимата към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие редакция на НАРЕДБА № 1 ОТ 9 ЮЛИ 2004 Г. ЗА МИНИМАЛНИТЕ РАЗМЕРИ НА АДВОКАТСКИТЕ ВЪЗНАГРАЖДЕНИЯ /ДВ, бр. 68/2020 година/ е този по чл. 7, ал. 1, т. 4 от 720 лева с ДДС. Ето защо и възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно. Съдът намира за съответно на фактическата и правна сложност на конкретния спор, броя на проведените открити съдебни заседания, обема на извършените от процесуалния представител на ищеца процесуални действия, събраните в хода на процеса доказателства размер на възнаграждение от 2000 лева с ДДС, в който следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение на ищеца.

Така мотивиран и на основание чл. 630, ал. 1 ТЗ, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОБЯВЯВА неплатежоспособността на МА С. ООД, ЕИК: **** и **ОПРЕДЕЛЯ** началната й дата - 31.12.2022 година.

ОТКРИВА производство по несъстоятелност на длъжника МА С. ООД, ЕИК: ****.

НАЛАГА обща възбрана и заповед върху имуществото на МА С. ООД, ЕИК: ****.

НАЗНАЧАВА К.Г.Б., адрес: гр.София, п.к.1000, ул. „****“, телефон: ****, email: lawyer.georgievb@bgmail.com като определя месечно възнаграждение в размер на 700 лева, считано от датата на встъпване на синдика.

ОПРЕДЕЛЯ дата за встъпване на синдика в длъжност - в тридневен срок от получаване на съобщението, в който срок синдикът следва да представи и писмена

декларация с нотариална заверка на подписа по чл. 656, ал. 2 вр. чл. 655 ТЗ и писмено съгласие съгласно чл. 666 ТЗ.

СВИКВА първо събрание на кредиторите МА С. ООД, ЕИК: ****, което ще се проведе на 15.05.2023 г. от 09:45 часа в сградата на Съдебната палата, находяща се на адрес: гр. София, бул. Витоша № 2, в залата за провеждане на съдебните заседания на СГС, Търговско отделение, VI-3 състав, с дневен ред по чл. 672, ал. 1 ТЗ, а именно: Изслушване на доклада на временния синдик по чл. 668, т. 2 ТЗ; Избор на постоянен синдик и предлагане на съда назначаването му; Избор на комитет на кредиторите.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 621 ТЗ, МА С. ООД, ЕИК: **** да заплати на К. ООД, ЕИК: **** сума в размер на 3150 лв., представляваща направени разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на незабавно изпълнение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд - София в седмодневен срок от вписването му в Търговския регистър.

ПРЕПИС от решението да се изпрати незабавно на Агенцията по вписванията за вписване на решението в Търговския регистър, на основание чл. 622 и чл. 624 от ТЗ вр. с чл. 14 от ЗТР.

Решението да се впише в Книгата по чл. 634в от ТЗ, която се води при СГС, ТО.

Съдия при Софийски градски съд: _____